

JUSTITICIA SOCIAL

PREU:
15 CTS.

Pic i Pon, Mateu, Guanyabens, Ciudad, Sedó... són els líders de Lerroux a Catalunya. Un ple del milloret de cada casa i del pupisme republicanitzat el 14 d'abril

ORGAN DE LA UNIÓ SOCIALISTA DE CATALUNYA

DEURES INAJORNABLES

Els enemics de la República

No s'aplicarà la llei de defensa de la República a l'Empresa "El Siglo"?

La reacció ha guanyat terreny.

No per l'encert d'ella, sinó per les omissions i toleràncies governamentals.

El pecat d'origen de la República — Maura en el ministeri de Governació — no ha estat rectificat en constituir-se un govern homogeni d'esquerra.

Per una falsa interpretació dels drets ciutadans, la República ha vist amb excessiva tolerància les activitats renaients dels reaccionaris, alhora que per a tranquil·litzar certs sectors burgesos ha tractat amb duresa unilateral els extremistes d'esquerra. Aquest doble error ha provocat dos fenòmens divergents: desmoralització d'extenses zones populars i una major cohesió i audàcia dels elements que se sentiren anorreats el 12 d'abril. I un resultat únic: enfortir, engruixint-lo, el corrent reaccionari.

Per una pràctica viciosa del parlamentarisme, els partits que representen la majoria del poble i que tenen la responsabilitat directa del govern i de l'obra constituent complementària, han concedit un marge inversemblant de beligerància a les minúscules minories, ròssec del passat indigne i recolzades en la força republicana que ha traït els ideals revolucionaris: la lerrouxista. I això no sols esterilitza el Parlament; també soscava d'arrel el seu prestigi.

Des que començà el segon període parlamentari, aprovats la Constitució i els Pressupostos, el Parlament s'ha atascat. Dos problemes de màxima transcendència revolucionària: l'Estatut i la Reforma agrària, s'han creuat en el camí que havia d'ésser planer de la República, i són ja, no una seguretat de definitiva consolidació, ans bé un polvorí assetjat per la reacció. Succeeixen les sessions a les sessions, passen les setmanes i els mesos, i l'Estatut i la Reforma agrària no avancen, i commouen perillosament les multituds accessibles encara, per ineducació, a la sugestió de tòpics rònecs, amb perill immediat d'aconseguir la ruptura del bloc popular revolucionari.

Els errors comesos són greus. La tàctica reaccionària és evident.

"El Siglo" no és una novetat per a Barcelona.

Durant la dictadura va ésser un suport del pupisme cent per cent. Ja, llavors, els catalans honrats varen boicotejar-lo.

Amb la República, l'empresa no ha canviat.

L'odi a la República hi nia des del 12 d'abril. I l'odi a la nova Catalunya, també.

En relació amb el personal, "El Siglo" ha estat sempre una negrera. Especialment, contra els empleats titllats de liberals, de republicans, d'anticlericals, i, molt especialment, contra els suspects d'anticapitalisme.

Fidel als seus antecedents i als sentiments petits, catòlics, dels seus propietaris, "El Siglo" ha passat del sabotatge a la República silenciós, al sabotatge descarat i provocatiu. I a la manera tradicional i rutinària del capitalisme més inadaptat: acomiadant personal.

En sortir aquestes ratlles s'aproparan a cent els empleats acomiadats de "El Siglo". Acomiadats sense raó suficient, i perseguint dos propòsits:

Sabotejar les bases de treball aprovades pel Jurat Mixt del Comerç.

Sabotejar l'obra de pau i consolidació republicanes.

El primer propòsit sorgeix clarament d'aquest fet comprovat: que la majoria dels acomiadats havien d'ascendir a la categoria immediata superior de salaris a l'hora del comiat.

I el segon propòsit es demostra clarament amb un altre fet

comprovat: els acomiadats són substituïts per aprenents, a baix sou. I per això, a més, en la gerència hi ha un cartell que diu: "Es necessita personal" i, entre parèntesi: "aprenents".

L'excusa de "El Siglo" és la de consuetud: economies. Ja hem vist que no és res més que una excusa.

Necessita, veritablement, "El Siglo" fer economies? ¿I aquestes economies han de sofrir-les, precisament, els empleats en ascens?

Cal saber-ho degudament.

I de l'única manera possible i segura: encarregant una inspecció a fons a un tècnic honrat.

No sabem el que haurà resolt el governador civil en sortir aquestes ratlles.

No sabem, encara, què pensa fer el Jurat Mixt del Comerç, Secció detall.

No sabem, avui, si la Delegació del Treball s'ha considerat obligada a intervenir.

El que sí sabem és que la conducta dels propietaris de "El Siglo" no és tolerable; que s'ha d'esguardar el problema cara a cara i amb plena decisió de justícia, i no oblidant que la Llei de Defensa de la República parla i puneix els patrons que pertorben la pau republicana i agreugen, per instint malvat i antirepublicà, el problema de l'atur forçós.

Senyor Moles, ¿no és hora ja de donar la batalla?

CORDIALITAT SOCIALISTA

A continuació donem relació de la correspondència darrerament creuada entre el Comitè Regional de la Federació Catalana del Partit Socialista Obrer Espanyol i la Unió Socialista de Catalunya:

"Reus, 2 de juliol de 1932.

Al Comitè de la Unió Socialista de Catalunya.—Barcelona. Benvolguts companys:

En traslladar-se a Reus el Comitè de la Federació Socialista

Rectificar aquells, respondre categòricament a aquesta: heus ací els deures inajornables dels partits que representen la majoria del poble i tenen l'enorme responsabilitat del govern. I no hi ha més que una rectificació possible: anul·lar la obstrucció parlamentària de la reacció, com sigui, i aprovar urgentment l'Estatut i la Reforma agrària.

I una sola tàctica possible: combatre revolucionàriament la reacció, que abusa d'uns drets que durant el seu domini refusa a tothom.

O això, o preparem-nos a un ball de generals — sols els ingenus poden creure anihilat l'esperit malèfic del «pronunciamiento» —, amb Lerroux de bastoner!...

lista Catalana — segons acord del nostre Congrés celebrat darrerament a Manresa—ens plau dirigir-vos la nostra salutació més cordial i oferir-nos per tot allò que pugui ésser beneficiós per la causa del Socialisme a Catalunya.

Amb aquestes ratlles — que us trametem amb goig i afecte— creiem interpretar l'esperit i el sentit de l'esmentat Congrés de Manresa, que vibrà unànimelement pel més sincer desig de veure definitivament guanyada a l'ideal socialista la consciència obrera i liberal de la nostra terra.

Vostres i del Socialisme. Per la Comissió Executiva: J. Gilabert, Secretari.—V. i P.: J. Recasens, President."

"Barcelona, 6 de juliol de 1932.

Comitè Regional de la Federació Catalana del Partit Socialista Obrer Espanyol.—Reus.

Estimats companys:

En nom i representació del Comitè Executiu de la Unió Socialista de Catalunya, em plau acusar rebut de la vostra carta del dia 2 del mes que som, tan noble i cordial. El Comitè Executiu de la U. S. C. comparteix els vostres alts senti-

ments, que interpreten l'esperit i el sentit del Congrés de Manresa, i en saludar-vos, també amb goig i afecte, espera que ens trobarem fraternalment en les lluites decisives que s'apropen per a la construcció d'una Catalunya Socialista.

Vostre i del Socialisme. Joan Comorera, Secretari General."

BROMES FEIXISTES

En un país d'afinada sensibilitat cívica i humana, l'atemptat contra el bon amic i ferm lluitador Ventura Gassol hauria provocat una reacció forta i exemplar.

A Madrid, gairebé tota la Premsa i tots els polítics—exceptuant el grup Bello i els companys socialistes—se n'han alegrat, íntimament, i l'han comentat de faisó equívoca, públicament.

Luz, el "diario de la República", l'enemic més hipòcrita i, per tant, més perillós, de l'Estatut, va apressar-se a llançar la veu d'ordre: "broma pesada".

El "ricino" i el "manganello", instruments ofensius feixistes, també a l'hora que torturaven les víctimes, prenien un aspecte

te faceciós, de sàtira lúgubre. Del "ricino" i "manganello" a l'incendi de cooperatives, sindicats, borses de treball, centres socialistes i a l'assassinat de Matteotti, d'Améndola i dels milers d'innominats treballadors, no va haver-hi transició. Les "bromas pesadas" que les revistes satíriques comentaven riallerament varen ésser ofegades per la sang dels màrtirs de la llibertat i de l'emancipació proletària.

Ventura Gassol és un diputat i un esperit lliure. I l'atemptat és una ofensa i l'inici d'una ofensiva contra les Constituents que structuren una Espanya nova, i contra tots els esperits lliures que volen realitzar el contingut revolucionari del 12 d'abril.

A Catalunya, Ventura Gassol ha recollit la simpatia i l'adhesió del poble, i la salutació cordial de la Unió Socialista de Catalunya. Fora de Catalunya, cal que els qualificadors hipòcrites d'una agressió monstruosa i simptomàtica reaccionin si verament són republicans, si veritablement varen deslligar-se del borbonisme, renaiant ara sota formes i mètodes feixistes, que comptà amb ells per molts anys, i els més fecunds i dinàmics.

No és un "broma pesada".

Es un crim a castigar, i severament!

LA SETMANA POLITICA

Contradiccions capitalistes

A Lausana cerquen fórmules introbables les principals potències capitalistes del món. En el fons de les qüestions no hi ha acord. No pot haver-n'hi tampoc. En la superfície les paraules més o menys boniques dauren i encobreixen la importància total per a arranjar conflictes que són fills del capitalisme i que es resoldran, només, amb l'eliminació de la causa originària: el capitalisme.

Juguen dues figures histriòniques: desarmament i reparacions. S'oposen una a l'altra, i es neutralitzen. I les dues en sortiran d'aquesta lluita com eren en entrar-hi.

Hoover no renuncia als deutes de guerra si no hi ha desarmament.

Herriot no desarma si Hoover no passa l'esponja.

Von Papen renega de tot deute si no es reconeix el dret alemany a la paritat militar amb França.

Mac Donald toca la flauta filantròpica, convençut del resultat final negatiu.

Mussolini, sinistre tragediant, vol desarmament i anul·lació de deutes, sabent la impossibilitat del requeriment, contradint-se amb la militarització i policarització integrals que imposa al dissortat poble italià, i solament esperonat per contribuir al triomf d'Hitler.

Japó es desentén dels deutes i refusa qualsevol reducció d'armaments, ferm en el seu paper de campió antirús del capitalisme internacional.

I, darrera la cortina, la immensa U. R. S. treballant en silenci en la creació de colossal utilitatge industrial i militar.

Una conferència més.

Com ho serà tota altra que reunirà a l'entorn de daurada taula rodona o quadrada els representants d'un capitalisme en plena i inguarible crisi, víctima dels propis egoïsmes.

Règim de violència, no pot renunciar a les armes.

Règim individualista, no pot sotmetre's a una reorganització col·lectiva universal.

Les diverses unitats econòmiques en lluita no admeten més directiva que la destrucció de la rival. I havent-se organitzat en grups nacionals i poat en la política destructiva del nacionalisme econòmic, no hi ha cap avinença durable ni integral. Car la fórmula que reanimaria una d'aquestes unitats, fereix perillosament la més propera i tradicionalment competidora.

Heus ací el secret de l'"impassé" dels deutes de guerra.

El total dels deutes comparats d'Alemanya, França i Anglaterra, en reichmarks, és el següent: Alemanya, 12 mil milions; França, 52 mil milions; Anglaterra, 105 mil milions. La càrrega per reparacions dels camins ferrats alemanys és de 660 milions de reichmarks, i de suprimir-la, els crèdits que pesen damunt ells (accions i emprèstits) serien reduïts a uns 10 mil milions de francs, mentre que els del camins ferrats fran-

cesos serien de 65 mil milions de francs, i els dels anglesos, de 100 mil milions de francs. Passar l'esponja, solament en el capítol reparacions, alliberaria de tal manera els camins ferrats alemanys, que els preus de venda de gran quantitat de mercaderies podrien ésser afavorits amb rebaixes del 15 al 25 per 100. I de passar-se l'esponja a tota l'herència financiera de la guerra, la indústria alemanya, muntada sobre bases tècniques immillorables, racionalitzada de dalt a baix, es trobaria en condicions imbatibles de competència en tots els mercats mundials.

Ni desarmament, ni anul·lació de deutes.

Per més conferències que el capitalisme convoqui, per més intercanvis de paraules fraternals, de guariment dels mals que ofeguen la civilització, per més afalacs diplomàtics i polítics que s'inventin, no hi haurà ni desarmament ni anul·lació de deutes. I l'amenaça de la màquina destructiva militar i l'explosiu dels deutes que es reclamen i no es paguen, planarà, mentre suportem el règim capitalista, damunt la humanitat.

El capitalisme, víctima dels propis egoïsmes i del sistema de compartiments estancs econòmics per ell creats, és ja un luxe insuportable per a la humanitat; ha arribat ja a la fi de la seva missió històrica.

L'Estatut i els lerrouixistes

Abans de la República, el lerrouixisme era una plaga del moviment republicà i un record agre per a tots els catalans honestos. Suspecte de poar en el fons dels "reptils" del Borbó, el lerrouixisme va ésser deixat a fora en el moment de les conspiracions decisives.

Després del 12 d'abril, el lerrouixisme no ha canviat de pell ni de mètodes. Complint-se, com sempre, la llei d'afinitats... immorals, el lerrouixisme ha arreplegat tots els Emilianos que la fugida del Borbó deixà descavalcats per les contrades espanyoles. I avui, com ahir, no és més que la suma de les co-bejances innobles i inconfessables que es remouen en el baix fons de la civilització capitalista.

La discussió de l'Estatut n'és una demostració palesa.

No hi ha pitjor enemic que el lerrouixisme.

Els Royo, els Melquiades, els Alba, els March, els Ortega Gasset, els Sánchez Román, res valen, com a enemics, comparats amb el lerrouixisme. En aquells, hi trobem, almenys, sinceritat en l'atac i en l'obstrucció. Però, en aquests, hi ha l'emboscada, el fals amic, el col·tell dins la mànega.

Contra la llengua, el lerrouixisme.

Contra l'ordre públic, el lerrouixisme.

Contra l'ensenyament, el lerrouixisme.

Contra la justícia, el lerrouixisme.

Contra els impostos, el lerrouixisme.

L'ofensiva contra el títol II va iniciar-la un lerrouixista.

L'ofensiva contra Azaña, després del gran discurs, la dirigeix el lerrouixisme.

I lerrouixisme hi trobariem en el fons de les conspiracions militars, de profunditzar una mica.

Però, no a cara descoberta, car això seria noble, i lerrouixisme i noblesa no lliguen. Puix mentre els nostres parlamentaris i els nostres amics lluiten contra el lerrouixisme, Lerroux pren banys, i en retornar a Madrid té el cinisme de declarar que els "radicals" no obstruïen l'Estatut, que gràcies als "radicals" Catalunya aconseguirà un Estatut "perfecte".

Com en règim feixista, Lerroux és responsable de les actituds i de les paraules dels diputats lerrouixistes. Perquè el lerrouixisme no és un partit democràtic, sinó una partida amb un cabdill.

I si els lerrouixistes obstruïen per a minimitzar l'Estatut, Lerroux n'és el responsable.

Cal posar fi a aquest joc indigne.

I cal que la neteja la comencem a fer aquí, a casa nostra, en el govern de la Generalitat i en l'Ajuntament de Barcelona, on el lerrouixisme és una taca i un cavall de Troia.

Ventura Gassol

Ventura Gassol ha estat la primera víctima d'una agressió material, a Madrid. Moralment, ja fa temps que en són d'agredits tots els parlamentaris catalans.

L'atemptat contra Gassol, típicament feixista, és un alerta al govern de la República i a totes les esquerres. Vol dir que l'ofensiva antirepublicana va molt lluny i que no renuncia a res. L'Estatut no és més que el pretext. I l'exaltació de les passions animals de multituds poc educades i de certs individus psicològicament degenerats, per a combatre l'Estatut, contra la República va dirigida.

Advertint-ho o no, el Govern ha deixat fer, i certs elements d'esquerra hi han col·laborat. Ha deixat fer el Govern, en tolerar que la Premsa reaccionària i els oradors monàrquics s'excedissin en la incitació a la guerra civil, a l'agressió personal i en l'acumulació de mentides i calúmies. Han col·laborat certs elements d'esquerra, en tolerar l'obstrucció parlamentària i en enfortir-la fent objeccions formals a un règim d'autonomia que honestament, doctrinàriament, no poden combatre.

L'indigne atemptat ha posat en descobert la maniobra de l'enemic de la República, i a ell s'ha de respondre categòricament.

I d'una sola manera: posant fi a l'obstrucció parlamentària, no permetent que la discussió de l'Estatut s'arrastrí mesos i mesos.

Aquesta possibilitat és la que cerca la reacció. Tant per la intensitat del moviment sentimental contra Catalunya, com

per l'esperança d'una reacció catalana contra la campanya de provocacions i d'insults que fins ara hem sofert pacientment.

Ventura Gassol ha estat la primera víctima material dels enemics de la República. I ha d'ésser també l'última.

L'òrgan dels senglars

La Tierra, ja ho sap tothom, és un diari ultràssimament revolucionari, i és l'òrgan dels "jabalies" Balbontín—que excel·li cantant les glòries d'Alfons Borbó, quan era tretze, i les virtuts de la "Virgen María"—, Franco i Sediles, novívings al camp republicà, i altres.

A *La Tierra* hi col·laboren, per les pessetes, coneguts militants de la C. N. T., entre ells l'ex-director Aláiz, que ja han oblidat a *Solidaridad Obrera*—que demana pessetes, i no en pot donar—. Aquesta "conlleuància" d'extremes revolucionàries, indigna molts militants de la C. N. T. i és una obsessió de *Solidaridad Obrera*. Prova d'això són les següents ratlles d'un article d'Alfons Martínez Rizo, publicat a *Solidaridad Obrera*:

"*La Tierra* se vanagloria de no ser un periódico de empresa, y tiene razón, ya que no hay accionistas y sí un solo propietario burgués: su director, el señor Cánovas Cervantes. *La Tierra* aparenta defender a la Confederación, exclusivamente, por la cuenta que le trae a su director propietario el alcanzar el largo tiraje que consiente la abundancia de lectores de nuestra ideología. Prueba de ello es que, en tiempos de Primo de Rivera, intentó Cánovas Cervantes publicar *La Tierra* con carácter upetista y con la ayuda del entonces director general de Agricultura, señor Bellondo, no lográndolo porque éste prefirió concederle el apoyo oficial al entonces propietario de *El Imparcial*, don Luis Massó y Simó. Esto deja ver claramente que se trata de un burgués incapaz de otro idealismo que el de llenar su cartera, combinado, si acaso, con la vanidad de que su nombre suene y con la ambición de intervenir activamente en la política, como lo hace sospechar su defensa de los políticos de extrema izquierda. El confusionismo que ocasiona *La Tierra* no procede exclusivamente de que colaboren en ella nuestros escritores, sino de que la lean abundantemente nuestros afiliados..."

Està vist: són senglars al tant per cent!

Economia capitalista

El 30 d'abril d'enguany l'"stock" mundial de cafè era de 33 milions de sacs, excedint un 33 per 100 el consum anual de tot el món, i un 230 per 100 el volum de l'"stock" en temps normal. Així les coses, pels caus capitalistes va córrer aquesta notícia "funesta": que la nova collita, finida el 30 de juny, dona 30 milions de sacs contra 27 milions calculats.

L'abundància de cafè magatzemat i de la nova collita cap-

ficà el món capitalista. A qualsevol cervell vulgar o socialista se li hauria ocorregut una solució estrambòtica: augmentar el consum en quantitat i en qualitat, agregant a l'exèrcit consumidor als milions que no en beuen i suprimint els cocktails químics que avalen els que en tenen l'habitud i la possibilitat.

Però el cervell capitalista fila més fi.

I va donar aquesta solució magnífica: cremar 12 milions de sacs de cafè en el curs de l'any que som, a raó d'un milió per mes, solament de la collita brasilera. Dit i mig fet, car el Govern brasiler, per molt amant que hagi estat, no s'util·lla prou bé, i del milió de sacs mensuals n'ha cremat només 350.000. Però, les "dificultats materials", transmet triomfalment, ja estan avui gairebé resoltes.

Els preus del cafè han començat a pujar. Val a dir que estem exposats a beure més cara la mateixa purga.

D'això en diuen, els capitalistes, una conseqüència de la "confiança" renaixent.

Nosaltres en diem fruit de bandarrerria i prova ben palesa de l'esperit eixorcament destructiu, característica i fonament de la civilització capitalista.

Unió Socialista de Catalunya

Mífings i Conferències

AVUI

Conferència de Joan Forment a la Secció del Districte VII (Sans, 73), a les deu del vespre. Tema: "Cultura i Socialisme".

Conferència de Joan Comorera a Puigcerdà, a les nou del vespre.

JULIOL 13

Conferència a càrrec del company Comorera a les Seccions primeres dels Districtes IX i X (Clot, 32, baixos), a les deu de la nit. Tema: "Què és el Socialisme?"

Secció del Districte III

Es convoca tots els socis de la Secció del Districte III a la reunió general que se celebrarà el diumenge, dia 17, a les deu del matí, en el nostre estatge social: carrer de La Noguera, número 12.

La suspensió dels mífings antifeixistes

"Barcelona, 4 de juliol de 1932. Sr. President del Comitè Executiu de la Unió Socialista de Catalunya.—Present.

Distingit ciutadà: Plau-me comunicar-vos l'acord de la Junta directiva del nostre Casal fent constar l'adhesió a la vostra protesta per la suspensió dels actes antifeixistes que la Unió Socialista de Catalunya havia organitzat en l'aniversari de l'assassinat d'En Matteotti.

Aprofito aquesta avinentesa per saludar-vos cordialment.—El President, Pere Pascual."

« TREBALL »

Hem rebut el primer número d'aquest periódic quinzenal, portantveu de la U. S. C., Secció de Calella.

És una publicació simpàtica i força interessant per les coses ben dites que diu.

Saludem el col·lega amb alegria i esperem que la seva feina en bé de la classe obrera de Calella serà ben eficaç.

Política Sindical

Al moviment sindical obrer d'aquest país en aquests últims temps s'ha volgut donar-li el caràcter de cosa originàriament anarquista, i això és fals. El sindicalisme, considerat com a moviment reivindicador de la classe treballadora, ha nascut del socialisme científic, esdevenint-se l'eina de treball per a la seva possibilitat.

Sorel, el teòric més autoritzat del sindicalisme, vol ésser més marxista que els socialistes marxistes. Tant és així, que àdhuc troba utòpics certs conceptes per ells emesos, i li fan exclamar: "Fora construccions intel·lectuals; la revolució no necessita teòrics; hem de superar el marxisme del propi Marx."

El sindicalisme no pretén ésser una teoria econòmica, sinó unes normes per a orientar la classe treballadora en el seu moviment reivindicador. Si algun contacte ha tingut; en els seus començaments, amb alguna escola econòmica, no fou precisament amb els utòpics o anarquistes, sinó amb els socialistes.

La Confederació del Treball de França, quan va ésser influïda per anarquistes, aquests aconseguiren separar-la de la influència del partit socialista, el qual afirmava i afirmava que productor i ciutadà és el mateix. La Confederació, en canvi, afirmava que no hi ha d'haver res més que productors; afirmació que equival a dir que el productor és superior al ciutadà; error greu en el qual els anarquistes havien fet caure la C. G. T., si bé avui n'està completament deslliurada, gràcies al fet que d'anarquistes ja no en queden en cap país civilitzat.

Al Congrés d'Amiens del

1906 els anarquistes hi anaren disposats a fer prendre al moviment sindical declaracions i directrius exclusivament anarquistes; això, que ha pogut ésser fàcil en pobles sense cultura política, allí topà amb el talent i l'energia de Jules Guesde, gens sospitós per als àcrates, el qual va veure que Pelloutier i tota la seva colla no veien que la ideologia i les tàctiques dels anarquistes havien de topar amb les tàctiques i les conveniències immediates del proletariat organitzat com assalariat.

La carta d'Amiens determinà les bases del sindicalisme revolucionari i establí el principi de la neutralitat política dels sindicats, fonamentant-se en el fet que les organitzacions d'assalariats han d'agrupar tots els que tenen consciència de la lluita que cal sostenir per a la desaparició del règim del patronatge i del salari, independentment de les idees polítiques que puguin tenir.

Basant-se en aquests acords, en les conclusions d'aquest Congrés es reconeix la llibertat absoluta de cada afiliat d'intervenir en les lluites polítiques o filosòfiques que estimi més convenients, mentre s'abstingui de voler-les imposar als altres afiliats de l'organització sindical.

Com es veu, això és tot el contrari del que han fet els "anarcoïdes" de la C. N. T., que no sols no es mostren neutrals en política en el si dels sindicats, sinó que s'han esforçat i s'esforcen a fer-los servir per a la més baixa de les polítiques, l'antipoliticisme, i argumentant de manera tendenciosa arriben a la conclusió que cal combatre precisament i sistemàticament els partits treballistes, i

com a conseqüència immediata donen així força a les dretes i a la reacció, que moltes vegades se serveix dels seus mateixos arguments.

És clar que del 1906 ençà ha plogut molt, i els acords presos en un congrés un altre els pot rectificar; però també és veritat que no hi ha comparació amb la preparació intel·lectual i el valor moral d'homes com en Pouquet i l'Ivetot, per exemple, i la trepa d'anarco-sindicalistes que l'any 1919 al teatre de la Comèdia de Madrid acordaren declarar groga, sense enrogir-se, la U. G. T., i que la finalitat de la Confederació era el "comunismo libertario". Quin encert si haguessin dit "liberticida"!

Es que això de l'anarco-sindicalisme, en l'ordre de les idees, no és res ni ha produït res, i en la pràctica, sols ha servit per produir una desviació en l'actuació sindical que a la llarga portaria una gran depressió en les multituds obreres, les quals desertarien dels nuclis professionals.

Cada dia, però, els anarquistes són foragitats de tot arreu. Així veiem com a França els anarquistes, que havien estat els amos de la C. G. T., no hi tenen res a fer.

Quan en certa ocasió jo preguntava a un militant de la C. N. T., si es donaven compte que amb el concepte que tenien del moviment sindical i de les tàctiques que a aquest imposaven anirien constantment al fracàs, ell em contestà: "No importa; nosotros nunca fracasamos." Jo ja sé el que vol dir aquest "nosotros nunca fracasamos"; però càndidament em creia que aquesta concepció, després de set anys de por i dic-

ELLS SOLS

Els herois abrandats—i inèdits fins ara—de *Nosaltres Sols!* es fiquen amb la U. S. C. perquè no ens retirem del Parlament de la República, malgrat que—diuen—acordarem fer-ho així si no era aprovat l'Estatut íntegre.

El nostre acord va ésser, efectivament, com poden comprovar "Els Sols" repassant la col·lecció de JUSTÍCIA SOCIAL i la Premsa diària de l'època, retirar-nos del Parlament de la República si no era aprovada la integritat "substantiva" de l'Estatut. Fins ara no ha estat aprovat res contrari a aquella integritat substantiva. Doncs, no hem de desertar la batalla. No estem acostumats a fer-ho, com els senyors dirigents de *Nosaltres Sols!*, que desertaren, sense ni tan sols buscar el menor pretext, la batalla moral de Prats de Molló. En canvi, no seriem els darrers a fer una retirada digna, i tal vegada deixàrem a Madrid els abrandats que, com Carrasco i Formiguera, trobaven "separatista" en extrem i, per tant, inoportú, el discurs de Serra i Moret quan la vinguda dels intel·lectuals castellans, sota la dictadura Berenguer.

SEGONA PART

Per cert que, en la mateixa edició, "Els Sols" reivindicuen l'actuació de certs grups separatistes catalans durant la dictadura, i recorden el complot de Garraf, el procés Baltà, etc., per a retreure la pretesa "traïció" dels autors del 14 d'abril.

És curiós que no hi hagi ni un dels processats pel complot de Garraf que pertanyi actualment a "Els Sols". Tampoc no hi deu haver ni un u per cent dels processats amb el doctor Baltà enrolats a aquella diguem-ne "organització patriòtica".

A manca d'altres raons personals, morals i polítiques que per ara ens reservem, aquest sol fet hauria de privar-los de reivindicar llur nom per a atacar els partits on aquells elements militen.

No estem disposats, però, a anar-nos reservant eternament aquelles raons d'índole personal, moral i política davant la gent que ens perdona la vida cada setmana. Si els grups que es titulen o es pensen ésser d'extrema esquerra continuen llur campanya contra la U. S. C., ens veurem obligats a recordar l'actuació de tothom durant les dictadures i també després, amb detalls que no podran rectificar els abrandats herois inèdits d'enguany.

tadura, havia desaparegut.

Decididament, si aquest és el concepte que encara tenen els anarquistes de l'organització sindical obrera després de les experiències doloroses passades, serà qüestió d'anar fent-

nos a la idea de desentendre'ns d'ells, car a la fi són uns elements que allà on s'han filtrat sols hi han portat disgustos i fracassos i a tot arreu han hagut de llançar-los com uns gats rabiosos. J. FRONJOSÀ

(Continuació)

És natural que aquestes anomalies, dintre l'organització del treball en el comerç, les pateixen de la mateixa manera els dependents d'un i altre sexe; per tant, en assenyalar aquests abusos, solament ho faig amb el propòsit de remarcar que tot abus o injustícia ha d'ésser més censurable quant més feble sigui la persona atropellada; i, en aquest cas, la dona es troba en manifesta inferioritat de resistència i de defensa. Hi ha un fet, però, el més important de tots, en el qual la burgesia recolza la idea de substituir l'home per la dona en el treball i hi fonamenta totes les especulacions econòmiques. És el salari. En les professions liberals i en el comerç la desproporció entre el salari de l'home i de la dona és molt considerable. És evident que molts treballs, per la seva simplicitat, i per no ésser precisament una llarga preparació per a efectuar-los, no poden ésser molt retribuïts; aquests treballs solen realitzar-los les noies joves que estan en plena formació professional. Però, actualment, en les activitats de la dona no hi ha cap límit; i és precisament en aquells treballs que requereixen una preparació tècnica i cultural on més es manifesta aquesta desproporció. Un tenedor de llibres, un comp-

LA DONA EN EL TREBALL

per FRANCESC VILADOMAT

table, un caixer, un cap de secció o un encarregat de despachar la correspondència d'una casa tenen un sou que oscil·la entre 500 ó 600 pessetes. Un escriptor qualsevol o un dependent especialitzat en la venda tenen un salari de 350 a 400 pessetes. En el primer cas, malgrat tractar-se de càrrecs de molta responsabilitat, el sou de la dona rarament excedeix de 300 pessetes. A més, hi ha un nombrosíssim contingent de mecanògrafes i dependents per a la venda al detall, el sou de les quals no passa de 175 pessetes. Hem presenciat molts casos—alguns particulars, i altres molt freqüents en borses de treball—els quals revolten la consciència i produeixen veritable indignació. Constantment hom pot veure ofertes de treball del tenor següent: "Una comptable o caixera responsable dels balanços, 175 pessetes mensuals. Una noia que conegui bé la taquimecanografia i idiomes, 175 pessetes." Això que a algú pot semblar-li un xic exagerat es tan cert i freqüent, que les ofertes amb condicions superiors a aquestes poden qua-

lificar-se ben bé d'excepcionals.

Hi ha encara altres factors que influeixen d'una manera molt directa en l'estancament dels salaris o dificulten la seva progressió. Són en gran nombre les famílies els mitjans econòmics de les quals no són el producte del treball pròpiament dit. Elles constitueixen aquest nucli social conegut per "classe mitja", que, segons opinió d'alguns, és la classe més soferta, per estar col·locada entremig de dos elements—capital i treball—en lluita constant i sofrir-ne els conseqüents retops. Altres opinen, però, que aquest factor de la societat, que no es pot confondre amb la burgesia perquè no té capital, però que li repugna el qualificatiu de treballador, en molts casos constitueix un veritable obstacle per a la realització de les reivindicacions proletàries. Moltes d'aquestes famílies són famílies d'empleats d'organismes de l'Estat o similars, el sou dels quals no és suficient per a viure en un pla de superioritat al de la classe treballadora. Altres, són les anomenades "classes passives", empleats o vídues d'empleats jubi-

lats, que, acostumats en altre temps a un cert benestar, en trobar-se amb una pensió reduïda per exemple a la meitat del sou anterior, necessiten d'un suplement que vingui a compensar la pèrdua soferta; i succeeix que gran nombre de joves d'ambdós sexes pertanyents a aquestes famílies—molts d'ells quelcom instruits i amb certa preparació—s'avenen a desempenyar càrrecs en empreses o companyies de tota mena a canvi de sous irrisoris; els homes, pensant segurament que la pensió que gaudeix la família és prou segura per a esperar un ascens, i, per tant, un sou més alt, i les dones, les quals són les que s'avenen a percebre els sous més mesquins—per allò de no restar sense fer res—esperant que un pròxim maridatge acabi de resoldre llur situació. Això que representa la solució del problema de la vida per a un nombre determinat de famílies és un gran perjudici per a la veritable classe treballadora; perquè la burgesia sempre posa com a tipus de salari els sous més baixos; però en aquest cas, el sou no el determina el patró d'una manera absoluta,

tota vegada que pot justificar-lo per la passivitat i la conformitat d'una gran part de la dependència. Encara hi ha un altre factor que contribueix al manteniment dels salaris baixos en els treballs propis de la dona. Tots sabem que hi ha molts establiments—ordres religioses, cases de beneficència, pensionats, etc.—en els quals es treballa en la confecció de gèneres que després són posats a la venda en diferents establiments del comerç. La producció en aquest aspecte és important i variada: puntes, brodat, tota mena de confeccions en roba blanca i de color, flors artificials, rentat o planxat de roba, etc., etc. No cal dir que totes aquestes labors poden ésser venudes a preus molt baixos; només cal tenir en compte que no han estat gravades amb cap classe de contribució industrial i que el preu de la mà d'obra, executada per interns i asilats, és reduït a la més mínima expressió.

D'una revista americana hem tret les següents dades, les quals demostren d'una manera clara i contundent que aquest interessant problema cada dia és més greu, i més urgent la necessitat de resoldre'l.

Als Estats Units d'Amèrica, des de l'any 1890 el percentatge de les dones que treballen ha

(Seguirà)

MODERNISME Concepte de la disciplina

L'esperit nou que viu i se sosté en el dret i la justícia, que canvia en les seves manifestacions externes, però evolucionant sempre, perquè és per naturalesa progressiu, i que és i ha estat sempre el millor vehicle per al veritable progrés de la humanitat, confirma que en el seu si hi batega el verb de l'avenç, sembla la confiança en la consciència humana, assegura, amb raons indestructibles, que farà lliures i feliços els homes, i els mostra l'esperit vell de la seva vida, d'odi i d'esclavatge com a malastruc de llibertat, de justícia i d'amor generosos, perquè la gentada, convinguda, rebutj i apedregui l'opressió i la dolor entre els homes i perquè, ennobilitada per les llums d'ànimes conscients, brinqui i balli amb alegria engrescadora al so d'optimistes xaranguets que encomanen llur dinamisme a peus i mans, mentre esclaireixen l'esperit i eixamplen el pensament, sentiments i voluntats, dignificant moralment l'home i enlairant-lo perquè ja no sigui més l'etern pària dels oligarques socials de totes menes.

L'esperit nou dirigeix el demòcrata, el socialista, el revolucionari pensador i el veritable guaiador de les masses proletàries; l'esperit nou s'adjudica, amb justícia, el títol de progressiu, i escampa amors i joiosos sentiments en el cor de l'home, l'empeny a la lluita noble i serena de l'ideal, amara la terra de sabba fecunda, omple la vida d'esperances o d'anhelos venturosos, i els pobles de grandesa. De l'esperit nou, modern i ordenador, són els organismes internacionals i les conquestes socials per vies inusuals; l'esperit nou arrecona i ofega el militarisme i les rancúnies socials, els privilegis dels uns i l'opressió dels altres; amb raons convincents o amb pressions d'illuminat proselitista acreix l'ideal d'amorós humanisme tan bon punt es manifesta; desenvolupa en l'esperit la generositat, en els sentiments la puresa, en la voluntat la decisió; els poderosos els condueix al fruit de la serena austeritat, a l'actuar del proïsme enfortidor, a l'acció alliberadora dels cors que senten; els humils els enlaira en el millorament moral, en la fiyor, en la superació de l'esperit, en una vida que va més enllà del reflexisme vegetatiu.

Si veieu un terrer exornat d'una vegetació exuberant, en el qual rumbegen arreu fruits saborosos, veient-se per tots els indrets dones rialleres corejades per ocells garlaires; terrer ufanós, des preocupadament alegre i endiumenjat, sorollós i bategant, en el qual, demés, hi dringa com un picarol el cantussejar de la mainada voltant la seva mare que, dreta al llindar de la portalada del seu casal, mira satisfeta i amb goig del cor, perquè és gran i està curull d'esperances, digueu que l'esperit nou, que representa el progrés, la civilització, l'humanisme i la justícia, és el que forneix aquest magnífic espectacle de bonesa, de gaudi i de vitalitat.

Com també si veieu, a ciutat, que la vida hi és accelerada; que l'agradosa remor del tràfic i del treball acreix; que s'accentua la joia del viure, que es manifesta en el seguit i ordenat bellugar-se de tothom; que arreu les portes estan ostentament esbatanades; que és gros el brogit organitzador; que els homes capacitats, orientats per guaiadors selectes i illuminats per la clarividència dels que senten i compareixen amb ells els encerts i fracassos de la vida, es llancen a lluitar, noblement i democràticament, per la conquesta final del que tots anhelem, mentre en la llar la mainada, les esposes i mares resten tranquil·les i confiades; i si malgrat això, una allau de destrucció somou tot d'una la ciutat, si una ventada suïcida bufa sembrant la confusió i el desordre, no ho dubteu, aquests espasmes pertorbadors són obra de l'esperit vell que, endarrerit i oposat sempre a l'evolució natural de les societats humanes, hipòcritament es disfressa amb caràcter revolucionari, determinant aquest esclat, sortosament fugisser, d'odi i de lluita eixorca i el munt de desgràcies i d'aparataments que sempre causen aquests trontollaments socials sense finalitat directa i positiva que han d'ésser considerats com cega impulsió de degenerats i no com acció definida i ferma de conscients.

L'esperit nou mou el demòcrata, el socialista, que saben que el fer escolar sang inútil només provoca repressions cruents i reculades fatals en la marxa de les justes reivindicacions dels pobles o dels individus, i que saben que únicament amb la força de la raó i del dret asseguren la perdurabilitat de l'acció emancipadora que exerceixen; l'esperit nou és el que inspira els que, creant noves normes de vida, aspiren a soterrar injustícies i tirànies que només s'aguanten damunt d'actes violents, determinats o per personalitats desequilibrades amb ideals utòpics, o per sen-

timents dolents que no poden assolir la satisfacció de llurs ambicions antihumanes.

L'esperit nou es l'ànima dels avenços inapel·lables del dret constituït per la raó, i ho és també de l'energia serena i abassegadora que amb passa ferma i segura fa feina de prepotents construccions.

L'esperit nou és la flama moderníssima, que, moguda per l'amor, que és la vida, va deslliurant la humanitat de l'acció de l'esperit vell, residu atàvic de feréstega destrucció i sentiments salvatges. L'esperit nou estima tots els homes; en tots veu defectes i vol que tots se'n corregeixin; vol que tots siguin de pensar dreturer, de sentir amorós i de voler just. Vol amor i sinceritat en els cors, que els homes desenrotllin del tot llur personalitat, que tots es perfeccionin, que tots es dignifiquin i que tots siguin guaiats per l'ideal nobilíssim del constant i progressiu perfeccionament de

l'home i de la societat. Vol ampla i digna llibertat per a l'individu i per a les nacionalitats; vol, per tant, l'autonomia, per anar sempre avant per la via del bé, de la veritat i de la justícia.

Tant el polític demòcrata com el revolucionari pensador, moguts per l'esperit nou, diuen a la gentada, assenyallant-li l'esperit vell: "No el seguissiu pas, que és reaccionari." I el poble prou que se'ls creu, perquè se n'adona que l'esperit reaccionari no és altre que el que angunia la vida, congria rancúnies, ocasiona les lluites, la mort i la destrucció, i que l'esperit veritablement progressiu és el que treballa per la llibertat dels pobles i vol els homes lliures, abraçant-se amorosos i fervorosament als plecs de la bandera roja, la bandera ideal de tots els treballadors del món, per assolir, i per sempre, la igualtat del no patir.

L. NAVARRO I ROYO

COMARCALS

De la crisi municipal de Badalona

Segueix en el mateix estat la crisi al nostre Ajuntament. Els nostres regidors continuen mantenint amb tota fermesa les seves dimissions de les tinències d'Aldia.

Amb la situació portada pels regidors del partit radical no es possible continuar governant, perquè estem plenament convençuts, com així ens ho han demostrat els fets, que sota la màscara del liberalisme i de la democràcia, que tant pregonen en públic, s'hi amaga la mala fe i la baixa maniobra política, i en uns homes de dues cares no hi podem tenir la més mínima confiança per a fer una obra conjunta dintre el Consistori.

Aquests senyors, els quals veuen en l'aprovació de l'Estatut unes proferes eleccions municipals, no han tingut pas cap mena d'escrúpul de plantejar una crisi al nostre Ajuntament, en la forma més antiliberal i antidemocràtica, per ells poder manifestar seguint dintre el nostre Ajuntament, per a assegurar-se unes actes de regidors i fer impossible l'escatir les responsabilitats dels homes de la dictadura, i que tots sabem molt bé que dintre del partit radical de la nostra ciutat n'hi han ingressat una infinitat, i entre ells hi ha el senyor Fradera, arquitecte municipal de les obres de la dictadura, obres que tant de perjudici han ocasionat a l'erari municipal i que moltes vegades s'ha posat en perill la vida dels ciutadans en algunes obres que es construïren en aquella època sota la seva direcció. Nosaltres, que ens hem donat compte d'aquest ardit polític, d'aquest maquiavelisme sistema Batlle i

companyia, no els podem prestar altra col·laboració que la que els manifestarem en les dues entrevistes que a petició seva hem celebrat, que és la dels nostres vots des dels escons en tot el que es relaciona amb els assumptes administratius, culturals i de responsabilitat, i els nostres regidors no continuaran a les tinències d'Aldia si no és per la imposició de la llei del 73.

J. NIUBÓ

Contra el caciquisme

Fill d'aquelles terres lleidatanes on les oliveres són centenàries vaig sentir per primera vegada les ànsies d'una nova estructuració social de la nostra terra, que portada pel vell caciquisme i clericalisme en feia dels lleidatans uns éssers inferiors a totes les generacions humanes. Quan la nostra condició de ciutadans conscients es feia més patent davant d'aquells homes que figuraven a les llistes republicanes i revolucionàries veïem (amb uns ulls plens de follia) com aquells homes abandonaven aquell ramat de joventut arribada de grans ideals, a les mateixes dents del llop, i amb una tranquil·litat digna d'un pastor de ciutat, els seus noms escrits amb tinta "roja guaida" figuraven a les llistes d'aquella unió patriòtica de flops, famolenos tots ells d'aquelles idees que porten la veritable justícia social del proletariat, i ara que amb la U. S. C. tornem altra volta a les nostres lluites de reivindicació social, miràrem amb serenitat d'homes grans, perquè dins del nostre partit plenament socialista no puguin entrar-hi flops empeltats de be, però sí homes que amb la seva veu abrandada d'aquests ideals que nosaltres tant sentim, ens sigui possible amb un esforç uníame l'enterrament del caciquisme, que tant hem patit aquests últims anys.

JOAN SASPLUGAS

Per a després de l'Estatut

En el Congrés dels Diputats de Madrid de les actuals Corts Constituents de la República es va portar a cap amb gran celeritat la discussió de l'Estatut, de tal manera que pot dir-se ben clarament que serà aprovat d'una manera íntegra i total.

Dintre de poc, doncs, quan sigui concedit l'Estatut que en un formidable referèndum popular fou votat pel poble català, Catalunya, sota la discreta tutela de l'Estat espanyol, gaudirà de la llibertat de regir els seus propis destins com no havia estat des de la guerra del 1714.

I llavors, quan des del palau presidencial de Madrid surti signat i es lliuri aprovat l'Estatut pel qual s'haurà de regir el poble de Catalunya, faltará constituir el seu règim interior, perquè el seu ressorgiment sigui més complet, i entrarà en una nova era i en una nova època per a continuar les inacabades pàgines de la seva història.

Acabada la missió dels nostres diputats i homes representatius s'hauran de fer noves eleccions, llavors generals i especials per tot Catalunya per a elegir els futurs diputats del seu govern interior, els quals, representant els diversos partits i fraccions polítiques de la nostra terra, hauran de promulgar la Constitució catalana per la qual es regirà el país.

I la Constitució catalana, amics, serà el cavall de batalla de les nostres lluites i de la nostra política, perquè ella, segons sigui l'esperit polític o social de que estigui formada i promulgada, farà que el poble de Catalunya sigui gover-

nat d'una manera o d'una altra, que sigui democràtic i liberal, o d'esperit tan bella i brillant.

Pels homes que pensen i mediten, que sense ésser xovinistes són catalans d'esperit liberal i democràtic, la Catalunya de demà ha d'ésser un nou Estat autònom dintre d'Íbèria, no conservador i reaccionari tallat amb el patró dels avui existents, sinó democràtic i el més socialista possible.

Perquè si després de trenta anys de lluita per a aconseguir la llibertat nostra resulta que a fi de comptes fem de Catalunya una cosa reaccionària, amb les tares i els defectes dels altres Estats capitalistes avui de moda: amb lleis de repressió, castes i privilegis, miquelets i mossos d'esquadra, tant se valia que no ens haguéssim mogut d'allí on érem.

No! Catalunya, un cop tingui l'Estatut, ha d'ésser liberal i democràtica, i l'esperit obert als aires renovadors de més enllà de les fronteres, i la Constitució per la qual haurà de regir-se ha d'ésser, si no del tot, el més socialista o socialitzant possible.

Per damunt dels interessos de la classe capitalista, de les castes i dels privilegis, han de prevaler els principis de justícia i llibertat, i amb ells les lleis de la nostra Constitució interior, basades en l'abolició de la marca de l'esciu, l'exploració de l'home per l'home; en la justícia a tots per un igual, en la legislació social més humana i perfecta i en la protecció de l'obrer i les forces de la producció.

SALVADOR MAJÓ

Transcrivim de *El Socialista*, de Madrid:

"El incidente nos había sido anunciado. Un diputado socialista se levantaría a disentir de sus compañeros. Necesito complacer a mis electores, que solicitan unánimemente que me oponga a la concesión del Estatuto que pretende Cataluña." Esta es, en el fondo, la única razón aducida por el discrepante. ¿Sus electores? ¿Qué electores son éstos? Por lo pronto, no son los socialistas, a quienes ha faltado tiempo para desautorizar, allá en Zaragoza, al disidente. La cosa, después de todo, estaba descontada, y así resulta ahora, a virtud de esa desautorización, que el diputado de referencia no habló en nombre de sus electores, sino de sus posibles electores, que no serán, de ello puede estar bien convencido, socialistas.

El caso particular de este diputado permite discurrir sobre un punto en extremo interesante. ¿Es lícito, se preguntan muchos, que un diputado se deje estrangular sus convicciones por una disciplina de partido? La cuestión se plantea deliberadamente mal; pero, aun así, planteada insidiosamente, podemos aceptarla. Veamos. El ingreso en un partido no puede hacerse sino a virtud de una conformidad absoluta, o casi absoluta, con su doctrina política. Esto es tanto más indispensable al prender militar en el Partido Socialista, cuanto que este doctrinal político no consiente demasiadas interpretaciones doctrinales. Es, a la hora de pedir la ficha doctrinal, demasiado rigorista. De aquí que en varias ocasiones haya-mos aludido, con esa visión a las dificultades que representa el ser socialista. Suele ser fácil el Socialismo sentimental, vagaroso, humanitario; pero el otro, el del militante, atendido para todo a los rigores de una doctrina que no consiente portillo ninguno, es, cuando bien se lleva, dificultoso por exigente. Según esta manera, por demás clara, de enfocar la cuestión, no hay posibilidad de que el socialista discrepe a la hora de resolver un problema, tanto más si es de tipo político.

Si nos detuviésemos a examinar cuál es, en materia de autonomía, el criterio socialista, no de hoy, claro, sino de siempre, nos encontraremos con que nuestro Partido puede, en esa materia, ser todo lo avanzado que haga al caso. (Permitásem, antes de seguir adelante, una aclaración. La de que tal posición de tipo socialista no quiere significar ignorancia con relación a los móviles que suelen determinar la apatencia de los movimientos nacionalistas. De ello resulta, lógicamente, que no pudiendo ni debiendo oponernos a la autonomía, podemos y debemos oponernos a la política de quienes la solicitan, en cuanto con ella, para atenernos al léxico marxista, se pretende reforzar los intereses de la clase hoy poderosa. Así está lleno de sentido el grito de quienes, en réplica al nacionalismo, se manifiestan en Vizcaya con un ¡Gora Euzkadi socialista!; lo que no les impide gritar, a la vez, ¡viva España socialista!, y con pasión idéntica, ¡Es lebe eine sozialistische Deutschland! Nuestra ventaja sobre el nacionalismo es, después de todo, esa: la de nuestra universalidad. Y vamos a seguir con lo otro (que esta aclaración sumaria podría servir para escribir no pocas páginas, y conviene eludir la tentación.) Y bien: si en materia autonómica estamos en condiciones de llegar tan lejos como convenga, ¿en razón de qué se produce esa discrepancia? Se produce, justamente, por un déficit de socialismo, bastante claro para todos nosotros. Del disidente a que aludimos son, en razón de una polémica, estas palabras: "Yo no preciso lecciones de Socialismo de nadie." Adler, Vandervelde, Bauer, Maxton, Besteiro no serían, a buen seguro, capaces de afirmar otro tanto. Acaso de haberlas recibidas, las cosas hubieran venido de otro modo.

Decíamos que el ingreso en un partido supone adhesión a su doctrina política. Si la adhesión existe, no puede darse la discrepancia, y si se da, la fórmula de la democracia exige que ella se manifieste en la intimidación del partido, y aun públicamente, pero con acatamiento de la decisión mayoritaria. La disciplina no sofoca el pensamiento de nadie. Tan no sofoca, que el propio Marx pudo ser corregido por los revisionistas, primero, y por los comunistas, que han tratado de superarlo, después. Y es que no tratándose de verdades reveladas, como las que sirven de base a la religión, existe la posibilidad de una crítica rectificadora. ¡Fuera bueno que se cerrase el camino de las rectificaciones! No hay, que nosotros sepamos, ninguna disciplina capaz de hacer semejante cosa. Tanto menos sí, como en la ocasión presente, se contrae la cuestión a un pleito mínimo.

Mínimo y todo consiente dilucidar una cuestión no exenta de interés, a saber: la de la representación del diputado. Quizá las circunstancias que se dan en mí sean las más adecuadas para esclarecer el tema. ¿A quién represento yo? Cuando el Partido decidió utilizar mi nombre en la provincia de Badajoz, ninguno de los electores me conocía. Para que me votasen, pasando por las dificultades de escribir o deletrear mi apellido, fué indispensable que el Partido interviniera diciendo a aquellos electores: "He aquí un hombre de mi confianza; yo lo avalo. Encarna, en este trance electoral, mis ideas." Ni guapo ni feo, ni simpático ni antipático, ni rico ni pobre, ni listo ni tonto. Nada sabían de mí aquellos electores. ¿Podré hacerme la tonta vanidad de creer que me votaron a mí? Votaron, ésta es toda la verdad, a mi Partido, al punto de que si éste, siguiendo mi consejo, hubiese dado la preferencia a otro hombre, más capaz de congraciarse con el parlamentarismo que yo, él sería a estas fechas el representante de Badajoz. Pudiera suceder, naturalmente, que una parte o el total de mis electores ocasionales se sintiesen molestos porque yo haya adscrito mi voto a los votos aprobadores del Estatuto. En tal trance permanecería seguro de haber cumplido con mi deber, permaneciendo fiel a lo que significaba mi candidatura: adhesión a las ideas socialistas encarnadas en el Partido que me utilizó como mejor estimó conveniente. Lo único que me sería imposible soportar es el reproche de mis camaradas, una desautorización de ellos. Según esta teoría, se ha dicho, ¿dónde queda España? ¿Qué España? cabe interrogar. Porque parece evidente que si el Partido Socialista se moviliza y actúa es con la secreta esperanza, naturalmente, de hacer una España que responda, en un todo, a su doctrina política. Y esa España sólo nos será dado hacerla con nuestras ideas, en ningún caso con las ajenas. Para una obra de tal ambición es bien notorio que lo primero que se precisa es la disciplina. ¿Qué sería de un partido sin ella? ¿Qué influencia duradera ni qué obra estimable, desde su punto de vista moral, hubiera podido realizar la Compañía de Jesús, sin su disciplina ejemplar e inquebrantable? Sólo donde la disciplina existe, después de todo, le es posible al individuo quebrantarla. Costaría poco trabajo enunciar los nombres de jesuitas que evadieron la suya, como tampoco cuesta recordar a socialistas que escaparon a la nuestra. Lejos de dar ocasión a tristeza, permiten tales casos confianza y seguridad. Lo terrible es notar cómo en otras colectividades, políticas y morales, el quebrantamiento de la disciplina no se da, porque la disciplina, que es rigor para la conducta y para la mente, no existe.—JULIÁN ZUGAZOITIA."

Els Parlamentaris Catalans

La darrera setmana foren presents a Madrid, en la forma que venim registrant, tots els diputats dels partits catalans que podien ésser-hi. El senyor Dencàs fou retingut a Mallorca amb motiu del Congrés de Metges de Llengua Catalana.

CRÈDIT I PREVISIÓ

SOCIETAT COOPERATIVA
Corts, 678. 1.ª - Tel. 16871

↓

L'objecte de la Societat és practicar la cooperació en el crèdit, l'estalvi i la previsió suprimint el lucre en aquestes activitats